

CENTRUM VENSTRE PÅ SEJRSKURS

Af Asger Aamund, den 15. januar 2016

MF Uffe Elbæk er tidligere chef for Kaospiloterne. Han er derfor velkvalificeret til sin nuværende position som Top Gun for Folketingets kamikaze eskadrille også kendt som Alternativet. Efter omhyggelig observation af planeternes bevægelser på det politiske firmament har Elbæk nu konkluderet, at Centrum-venstre er afgået ved døden. Elbæk får dog ikke æren af at levere den eksklusive underskrift på dødsattesten, men får hård konkurrence af Sofie Carsten Nielsen fra de Radikale, som også erklærer Centrum-venstre for aflivet af Socialdemokraternes Henrik Sass Larsen, der i et indlæg i Politiken erklærer, "at han ikke vil ofre velfærdssamfundet i humanismens navn". Intet velfærdssamfund uden humanisme" tordner Sofie, og Uffe vil have migranterne inkluderet i den danske omsorg: "Jeg synes, at det ville klæde Socialdemokraterne at snakke mangfoldigheden og fællesskabet op", lyder dommen. Hverken Alternativet eller de Radikale har dog konkrete forslag til, hvordan vi dæmmer op for folkevandringen fra Mellemøsten og Afrika, men henviser til en fælles EU-løsning, der dog befinder sig på en galakse langt, langt herfra.

Anskuer man Centrum-venstre fra en snæver asylopolitisk synsvinkel er der ganske rigtigt betydelige forskelle mellem de klassiske rød-grønne holdninger og til Sass Larsens udmeldinger. Alternativet, SF, Enhedslisten og de Radikale står for en altfavnende humanisme, hvor alle mennesker skal have samme rettigheder til alt overalt til alle tider. Sass Larsen er derimod en hønemor, der synes bedst om sine egne kyllinger. Sass Larsens kyllingeflok er danske arbejdere, håndværkere og andre lønmodtagere, som ikke skal skubbes bagest i køen til fordel for flygtninge og migranter. Og det er de jo ved at blive. Det må have naget Sass Larsen at se, hvordan pensionisterne på plejehjemmet Nørremarken på Sass's egen hjemegn ved Køge til første juledags frokost fik overrakt en Gulag-platte med et par stumper pølse og tørt kød ledsaget af en brunet kartoffel fra den foregående dags julemiddag. Det var så samfundets belønning for et langt og slidsomt liv på arbejdsmarkedet.

Sagen drejer sig imidlertid ikke om en i luften frit svævende humanisme kontra velfærdssamfundet. Det drejer sig om penge. Dem har vi som samfund ikke nok af, og så må vi jo vælge, fravælge og prioritere inden for hele finanslovens brede spektrum. Betragter vi således hele den offentlige udgiftspolitik gennem en årrække, må vi konstatere, at Centrum-venstre lever og har det godt. Ikke mindst fordi bevægelsen har fået et nyt medlem nemlig partiet Venstre, Danmarks forhenværende liberale parti. Før folketingsvalget i 2001 traf Anders Fogh Rasmussen det svære valg, at han hellere ville være statsminister end liberal. Han rykkede hele Venstres økonomiske politik lige ind i hjertet af Centrum-venstres arvegods og kunne derfor beholde magten frem til 2011. De Konservative blev rykket med i faldet fra de borgerlige tinder, og de to partier førte i deres lange regeringsperiode en renlivet Centrum-venstre økonomisk politik. Socialdemokraterne jamrede sig og klagede over Fogh Rasmussens tyveri af det socialdemokratiske hjerteblod, hvad der jo var rigtigt nok. Således steg det offentlige forbrug med 80 mia kr fra 440 mia kr i 2001 til 520 mia kr i 2010. Den ex-liberale regering leverede et fordelingspolitisk overflødhedshorn og indførte i fineste Centrum-venstre tradition en ødelæggende beskatning af iværksætterne samt en grov multimediebeskatning af vore medarbejdere i erhvervslivet. Som Finansminister Claus Hjort Frederiksen med tilfredshed erklærede i marts 2010: "Udgifterne til det offentlige har aldrig været større, og antallet af offentligt ansatte har aldrig været højere"

Den nuværende Venstre-regering fortsætter konsekvent Centrum-venstre linjen på væsentlige områder. Til trods for klare løfter om det modsatte fastholder Venstre-regeringen som eneste EU-land vore to største tv-stationer i et statsligt ejerskab. Til glæde for de rød-grønne partier accelereres afvæbningen af forsvaret, som snart udgøres af en let bevæbnet milit, hvis øverste chef ikke er en general, men en

departementschef i forsvarsministeriet. Indkøbet af de ønskede F-35 jagere bliver udskudt igen igen indtil regeringen helt opgiver fornyelsen af flyvevåbnet. Dagspressen er fortsat på støtten og iværksætterskatten lever i bedste velgående. Også på det udenrigspolitiske område er der en Centrum-venstre linje i regeringens politik. Da Ayatollah Khomeini i 1979 kom til magten i Iran lancerede han et koran-fascistisk terrorregime med en bølge af tortur, massehenrettelser og massiv undertrykkelse af det iranske folk. Flygtninge fra rædslerne strømmede også til Danmark og gik som sandwichmænd rundt på gader og stræder med fotos af deres torterede og henrettede kammerater. Den daværende udenrigsminister Niels Helveg Petersen mente, at en kritisk dialog med præstestyret var den rette løsning på terroren. Denne vaskeægte Centrum-venstre politik – nemlig ingen ting at foretage sig – lever videre i den nuværende regering, der ikke med et eneste ord bebrejder Iran, at landet i sin stedfortræderkrig med Saudi-Arabien i Syrien og Irak producerer millioner af flygtninge, som vi nu må tage os af i EU. Regeringens seneste Centrum-venstre svendestykke var EU-afstemningen om retsforbeholdet. Her stod regeringen skulder ved skulder med de Radikale og Socialdemokratiet, SF og Alternativet i anbefalingen af et ja til yderligere suverænitetssafgivelse til et EU, der ligger i ruiner efter Schengen-systemets totale og ynkelige sammenbrud.

Med mere end halvdelen af vælgerne på overførselsindkomst er der voldsom trængsel på midten af dansk politik. Det er der, Centrum-venstre er placeret, og det er der, hvor Venstre og Lars Løkke Rasmussen har sat sig tungt til rette. Ligesom i boksning gælder det også i moderne dansk politik, at den, der behersker ringens midte, vinder kampen. De traditionelle Centrum-venstre kombattanter er skubbet ud i tovene, og det kniber således for Uffe Elbæk at se skoven for bare træer. Centrum-venstre har sejret ad helvede til, som den gamle LO-chef Thomas Nielsen ville have udtrykt det. Men med Venstre, Danmarks ex-liberale parti, er det bare med en ny vinder.